

El desenllaç

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3.01.09

Com si fos una obra de teatre en què tots els actors se saben de memòria el seu paper, ha anat avançant la negociació del finançament fins a situar-se a les portes del seu desenllaç. Mentre la Catalunya hipotecada s'ha cruspit un gra de raïm a la salut de la baixada de l'Euríbor, la Catalunya política digeriria com podia la proposta del vicepresident Pedro Solbes.

La presentació, després d'anys de reivindicació, de les balances fiscals va deixar ben clara la consistència de la denúncia que des de Catalunya es feia que el model vigent és manifestament injust amb els catalans, que aporten a l'Estat molt més del que en reben. I aquesta constatació feia ineludible una rectificació, que havia de beneficiar Catalunya, però també altres comunitats que pateixen una situació semblant.

Tot i l'actitud de vegades displicent de Solbes, la fórmula que va presentar el dia 30 accepta finalment la premissa que la solidaritat no pot ofegar l'ambició i la capacitat d'iniciativa de les comunitats que generen més riquesa, perquè, si Catalunya no és prou forta, difícilment pot continuar exercint de locomotora. No podia persistir un model que permetés que Catalunya rebés per habitant menys del que rebien altres comunitats que es beneficiaven de la seva solidaritat.

Com han dit el president Montilla i el conseller Castells, cal reconèixer el pas endavant que la nova proposta representa, però alhora és evident que queda lluny del que estableix l'Estatut. Les reaccions de les diverses

forces polítiques eren previsibles. Mentre la consellera del PP a Castella i Lleó ha dit que el plantejament de Solbes sona a sardana, perquè té massa en compte les posicions catalanes, Francesc Homs, de CiU, considera que constitueix un pas enrere. Però sembla que hi ha diversos presidents de comunitats autònomes governades pel PP amb una actitud favorable a l'aprovació d'aquesta nova fórmula i CiU, que només diria sí a un acord excel·lent, aspira a complicar el suport d'ERC al pacte que finalment es materialitzi.

¿Se'n recorden de l'acabament de la darrera legislatura, amb el president Maragall fent fora ERC del Govern quan va anunciar que votaria no a l'Estatut? Arribem al desenllaç de l'obra i Montilla i Castells han d'intentar que entre les bases de Solbes i el text que finalment aprovi el Consell de Política Fiscal i Financera hi hagi prou canvis perquè ERC i ICV-EUiA s'hi puguin sumar sense patir un daltabaix.

En tot cas, fa l'efecte que el sistema polític espanyol es torna cada cop més rígid. Cada pas endavant costa més esforç. I es fa inevitable preguntar-se si el resultat aconseguit, que intuïm positiu, però limitat, serà proporcional a totes les energies esmerçades pel món polític i per la societat civil.